

בש"פ 2378/15 - י' י' נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2378/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: י' י'

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (כב' סג"נ ע' מודריק) בע"ח
24.3.2015 26456-03-15 מיום

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בקשת רשות לערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 24.3.2015 בע"ח 26456-03-15 (סגן הנשיא ע' מודריק), בה נדחה ערר על החלטת בית המשפט השלום בתל אביב-יפו מיום 5.3.2015 (סגנית הנשיא נ' פראג לבוא), אשר דחה בקשה של המבקש לעיון חוזר וקבע כי פסילת רישיון הנהיגה של המבקש תימשך עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.
2. ביום 3.4.2014 הוגש כתב אישום כנגד המבקש המייחס לו עבירה של גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 יחד עם סעיפים 40 ו-64 ל[נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה). כמתואר בכתב האישום, ביום 23.1.2014 פגע המבקש בהולך רגל, קשיש יליד 1934, שחצה את הכביש במעבר חציה. הולך הרגל אושפז במצב קשה ונפטר כעבור 3 ימים.

3. ביום 27.1.2014 נפסל רישיונו של המבקש לפרק זמן של 90 ימים, בהחלטה מינהלית, מתוקף סמכותו של קצין משטרה לפי סעיף 47(ה)(1) לפקודת התעבורה. הפסילה הוראה מעת לעת בהסכמת המשיבה.

4. ביום 8.5.2014, בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לפסילת רישיון הנהיגה של המבקש, עד תום ההליכים המשפטיים, בהתאם לסעיף 46ב(א) ל. ביום 8.6.2014 ניתנה החלטת בית משפט השלום לתעבורה (סגנית הנשיא נ' פראג לבוא) בגדרה הורתה על פסילת רישיון הנהיגה של המבקש עד לתום ההליכים. בהחלטה נקבע, כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמבקש אחראי לגרם התאונה הקטלנית וכי לא נסתרה חזקת מסוכנות המבקש. בית המשפט קבע כי התנהגות המבקש באירוע מלמדת על מסוכנותו, וזאת במיוחד נוכח העובדה שהפגיעה בהולך הרגל הייתה במעבר חצייה שאף מוכר למבקש. בית המשפט קבע כי המבקש לא נתן כל הסבר מתקבל על הדעת לכך שלא הבחין בהולך הרגל. כן צוין כי המבקש נזקק לאחר האירוע לטיפול פסיכיאטרי וכי מצבו הנפשי קשה. בנסיבות אלה לא מצא בית המשפט כי המבקש סתר את חזקת המסוכנות שקבע המחוקק בנוגע לתאונה קטלנית, וזאת חרף היעדר עבר תעבורתי מכביד. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי.

ביום 4.9.2014 דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופט א' זמיר) את הערר. בהחלטה נקבע כי בעבירה שתוצאתה תאונה קטלנית מיוחסת לנאשם חזקת מסוכנות, הניתנת לסתירה, ועל כן הכלל הוא פסילת רישיון נהיגה. בית המשפט קבע כי במקרה דנן אין די בעברו הכמעט נקי של המבקש, ובמסקנת המכון לבטיחות בדרכים לפיה הוא כשיר רפואית להמשיך ולנהוג, זאת לאור העובדה שעיון בתיק החקירה מעלה שמדובר בתאונה שהייתה ניתנת למניעה ולאור מצבו הנפשי של המבקש כתוצאה מהתאונה.

5. ביום 10.11.2014 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בהחלטה לפסילת רישיונו, שעיקרה טענה לכרסום בראיות התביעה בשל עד הגנה שעדותו מצמצמת כנטען את רשלנות המבקש. כן נטען לשינוי במצבו הרפואי-נפשי של המבקש. הבקשה נדחתה ביום 31.12.2014 על ידי בית משפט השלום לתעבורה (סגנית הנשיא נ' פראג לבוא). בהחלטה דחתה את הטענה שחל כרסום בראיות התביעה. אשר לחזקת המסוכנות נקבע, כי לבד מחלוף הזמן, השינוי היחיד מאז ההחלטה הקודמת בעניין, שאושרה בערר, הוא מזכר של הרופא המטפל של המבקש, לפיו אין המבקש סובל כעת מבעיה פסיכיאטרית פעילה. אולם, נקבע, כי המזכר לא ערוך כדין, אך אילו היה מפורט דיו ומוגש כדין היה מקום לשוקלו בכובד ראש, אך בנסיבות הקיימות חזקת המסוכנות לא הופרכה. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי.

ביום 20.1.2015 דחה בית המשפט המחוזי (סגן הנשיא, ע' מודריק) את הערר האמור. בהחלטתו קבע בית המשפט כי לא חל כירסום בראיות התביעה. בית המשפט הבהיר כי מאחר והמשפט בעיצומו וההחלטה בעניין מהימנות העד מטעם ההגנה מסורה לבית המשפט הדן במשפט אין לקבל את הערר.

6. גם הפעם לא נחה דעתו של המבקש ולמחרת היום (!) כבר הגיש בקשה נוספת לעיון חוזר בהחלטה לפסילת רישיונו. גם בקשה זו נדחתה ביום 8.3.2015 על ידי בית משפט השלום לתעבורה (סגנית הנשיא נ' פראג לבוא) לאחר שקבע, כי לא נתגלו עובדות חדשות, לא נשתנו הנסיבות, ובוודאי שלא חלף זמן ניכר ממועד הערר האחרון. בית המשפט העיר כי הגשת הבקשה הנוספת לעיון חוזר לאחר החלטת בית המשפט המחוזי מיום 20.1.2015 בבקשתו הקודמת, תמוהה ביותר.

המבקש הגיש ערר גם על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, שגם הוא נדחה על ידי בית המשפט המחוזי (סגן הנשיא, ע' מודריק) ביום 24.3.2015. בהחלטה נקבע כי על אף שמצבו הנפשי של המבקש השתפר אין בכך בגדר שינוי של ממש בכל הנוגע לדפוס הנהיגה של העורר שהוגדר כמסוכן. כמו כן, המשפט מתנהל כבר זמן רב וחלק מהעיוכים שחלו נעוצים במבקש ולכן אין לקבל את הטענה בדבר חלוף הזמן.

מכאן בקשת הרשות לערור שבפניי.

7. לטענת המבקש פסילת רישיונו הופעלה שלא לצורך מניעת מסוכנותו. הוא מלין על כך שבית המשפט המחוזי ייחס לו מסוכנות אף שבהחלטת בית משפט השלום לתעבורה נקבע כי מצבו הנפשי הוא הרכיב היחיד אשר הצביע על מסוכנותו. לענין זה נטען גם כי נפגעה זכותו לעיון חוזר משלא בחן בית משפט השלום לתעבורה את חוות הדעת הפסיכיאטרית הנוספת שהגיש.

8. בקשה זו משוללת יסוד ודינה להידחות.

9. כמפורט לעיל, עניינו של המבקש נבחן לא פחות מ-6 פעמים (!) על ידי בתי המשפט קמא, אשר לא מצאו יסוד לבקשות החוזרות והנשנות שלו לביטול שלילת רישיון הנהיגה שלו עד לתום ההליכים נגדו. טענת המבקש כי החלטת בית משפט השלום לתעבורה לשלילת רישיונו התבססה כביכול רק על מצבו הנפשי בעקבות התאונה, אין לה על מה שתסמוך. כפי הנזכר לעיל, בית המשפט קבע במפורש, כי התנהגות המבקש באירוע מלמדת על מסוכנותו, וזאת במיוחד נוכח העובדה שהפגיעה בהולך הרגל הייתה במעבר חצייה, שאף מוכר למבקש, וכי המבקש לא נתן כל הסבר מתקבל על הדעת לכך שלא הבחין בהולך הרגל. עילה זו אושרה גם על ידי בית המשפט המחוזי בדחותו את ערר המבקש. אכן, גם מצבו הנפשי של המבקש לאחר התאונה צויין על ידי בית המשפט, אך זה לא היה מעולם המרכיב היחיד במסוכנות המבקש, כנטען.

10. כידוע, המבחן למתן רשות לערור לפני ערכאה שלישית בהליכי מעצר מצומצם למקרים בהם עולה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, זאת בדומה למבחן שנקבע לענין בקשות למתן רשות ערעור בהליכים אזרחיים ופליליים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). עם זאת נקבע, כי הרשות עשויה להינתן גם מעבר לאמור, בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, כגון במקום של "פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם, או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ולבטחונו" (בש"פ 5721/15 בביקר נ' מדינת ישראל (14.8.2012); בש"פ 1268/12 מדינת ישראל נ' פלונית (9.2.2012)). מבחנים אלו יפים גם ביחס להליך הנוכחי, שעניינו פסילת רישיון עד לתום ההליכים (בש"פ 5092/11 צ'צ'לינצ'קי נ' מדינת ישראל (20.7.2011); בש"פ 7569/12 זוהר נ' מדינת ישראל (21.10.2012); בש"פ 6653/13 אליהו נ' מדינת ישראל (27.10.2013); בש"פ 546/15 אגבאריה נ' מדינת ישראל (26.1.2015)).

11. סעיף 46 לפקודת התעבורה קובע חזקת מסוכנות החלה על נאשם שהיה מעורב בתאונה בה קופחו חייו של אדם, ועליו הנטל להפריכה (ענין אליהו וענין אגבאריה לעיל, וכן בש"פ 8645/07 חדש נ' מדינת ישראל (29.10.2007)). במקרה דנן נבחן כאמור ענין מסוכנותו של המבקש שוב ושוב ולא נמצא כי המבקש עמד בנטל להפריכה.

12. סוף דבר: דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, י"ט בניסן התשע"ה (8.4.2015).

ש ו פ ט